

2/A

A gyémánt

A falu mellett húzódó hosszú, poros úton a kis Aldon Greenwood szakadatlanul és lelkesen tekerte ütött-kopott kerékpárját. Az első kerekében lévő deformálódás kissé megnehezítette a dolgát, de ez nem szegte kedvét. Tudta, ha egész nyáron kitartóan dolgozik, akkor valamikor szeptember elején lesz elég pénze ahhoz, hogy megjavíttassa, és talán még egy-egy vadiúj visszapillantó tükröt is felszerelhessen a kormányra. No és persze beszerezheti az elmaradhatatlan küllőtisztítókat is.

Naponta harminc percet tekert, mire elérte a falu mellett lévő birtokon élő Ellis nénit, pontosabban szólva Mrs. Ellis Payne-t. Aldon minden munkanapon, néha még szombaton is nála töltötte a délelőttjeit, előfordult, hogy már délutánba hajlott az idő, mire végzett. Ellis néni már majdnem nyolcvan éves volt, úgyhogy jól jött neki egy lelkes és szorgalmas fiatal fiú segítsége. A nagy birtokon elkelt a munkaerő. Korábban még a férje segített neki, de pár évvel ezelőtt Mr. Charles Payne eltűnt, mint a kámfor. A rosszmájú pletykák szerint egyszerűen lelépett, mert talált valaki mást magának, de a szóbeszéd alapján arra is lehetett következtetni, hogy Charles egyszerűen nem bírt már a feleségével és megszökött. Ellis néninél demenciát diagnosztizáltak, az állapota progresszív módon romlott.

“Zárlatos lett” – mondták sokan.

Később odáig fajult a betegsége, hogy időnként képtelen volt felismerni az arcokat. “Prozopagnózia” – állapították meg az orvosok.

A teste még erőről tanúskodott, de az elméje úgy folyt szét, mint az olvadt zsír. A faluban, de még a szomszéd településen is amolyan bolond vénasszony képében tetszelgett a néni. Sokan Aldont is kigúnyolták miatta, ő azonban tudta, hogy Ellis Payne egy beteg, de mégis tisztességes és szerethető idős hölgy.

Mindent összevetve, Ellis néninek azért voltak még jó pillanatai. Délelőttöként, főleg kora reggel, még képes volt arra, hogy emlékezzen Aldon nevére és arcára is. Általában délutánra fordultak rosszabbra a dolgok, de olyankor a fiú szerencsére már nem volt ott.

Aldon, noha még csak tizenkét éves volt, meglehetősen sok mindenhez értett. Festett, fűrt, szerelt, bármit megcsinált, amire csak Ellis néni megkérte. Legtöbbször az ódon házhoz tartozó kertben ténykedett. Fűvet nyírt, gazolt, összeszedte a gyümölcsöket és kapálta a veteményest.

– Csókolom Ellis néni – köszönt a fiú hétfő reggel a néninek.

– Szervusz, Aldon! Milyen pontos vagy. De miket beszélek, hiszen mindig az vagy – válaszolta a néni kedvesen. – Kérsz egy finom teát és egy lekváros kenyeret?

– Ne tessék fáradni, Ellis néni. Inkább munkához látok, amilyen gyorsan csak lehet.

– Ugyan, ne szerénykedj, Aldonkám. Nem rohanunk sehova. Gyere egyél egy falatot.

Aldon nem visszakozott tovább, elfogadta a felajánlott reggelit.

– Szeretném, ha ma a gyümölcsös végén álló pajtánál segítenél nekem egy kicsit – mondta a néni, amíg Aldon falatozott.

– Szívesen, amit csak szeretne, Ellis néni – válaszolta a fiú.

A délelőtt a megrongálódott és korhadozó falécek toldozgatásával telt. Ellis néni megtehetette volna, hogy a házban pihen, amíg a fiú dolgozik, de mindig szívesen segített neki, annak ellenére, hogy tisztességes fizetést is adott neki. Ellis néni szerette érezni, hogy még maradt benne erő és képes ő maga is dolgozni. Aldon egyáltalán nem bánta, mert őszintén kedvelte az idős nénit és azt, ha Ellis néni munka közben történeteket mesélt az életéről.

Megtudta, hogy régen a pajtában legalább húsz lovat tartott a Payne házaspár. Aldon jól nevelt fiú volt, így sosem kérdezősködött Charles bácsiról. Ellis néni elmesélte, hogy a pajta alatt van egy titkos akna, amolyan óvóhely. A II. világháború alatt Ellis néni és Charles bácsi, minden értékét, sőt még a veteményes és gyümölcsöskert termésének nagy részét is oda rejtették el. Ők maguk pedig hónapokig éltek ott rejtőzködve. Miközben Aldon a pajta ajtaját javítgatta Ellis néni különös, távolba meredő tekintettel a fiúra nézett.

– Mutatni szeretnék valamit, Aldon – mondta Ellis néni és elindult a pajta túlsó vége felé.

Aldon letette a kalapácsot, megtörölte a homlokát és követte a nénit. Ellis néni félresöpörte a földön heverő régi szalmák maradványait és egy csapóajtóra mutatott, amit alig lehetett észrevenni.

– Itt van alattunk az akna, ahol elrejtőztünk – mondta a néni. – Szeretnéd megnézni?

– Igen, az nagyon jó lenne – válaszolta Aldon.

A néni benyúlt virágmintás kötényének a zsebébe és elővett egy kulcsot, majd arrébb sétált. A pajta egy másik pontján újra arrébb söpörte a szalmát és alig hallható nyögéssel lehajolt.

– A derekam már nem a régi – mondta és közben mosolygott. Májfoltos keze és csontos ujjai remegtek, amikor a kulcsot egy zárba dugta. Elfordította, elhúzott egy reteszt, majd megismételte a műveletet még másik négy helyen is, mindegyikhez más-más kulcsot használt.

– Ezek a reteszek nyitják a csapóajtót. Charles ötlete volt ez a megoldás. Úgy találta ki, ha a katonák esetleg rájönnek, hogy a pajta alatt van egy titkos zúg, akkor se tudjanak csak úgy bejutni. Ahhoz meg kellett volna találni az összeset és a sorrend sem mindegy. Ha elvétik, akkor az egyik retesz, amit meghúznak, bezárja a másikat. Szerencsére erre azonban nem került sor. – Ellis néni

eltöprengett egy pillanatra, majd folytatta: – Charles mindig azt mondta, hogy nem lehetünk elég óvatosak. Legalább három éve nem nyitottam már ki a csapóajtót. Mit szólnál hozzá, ha most megtennénk?

Aldon izgatott lett, eluralkodott rajta a gyermeki kalandvágy, olyan érzése volt, mintha valami titkos expedíción venne részt, és eldugott ereklyék nyomára bukkant volna.

– A csapóajtón az egyik deszkát lefelé kell nyomni, hogy a másik végével fel tud húzni – mondta a néni, amikor odaértek az akna bejáratához.

Aldon így tett és a titkos bunker feltárult előtte. Furcsa penésszel és rothadással vegyes, fülledt dögszag csapta meg az orrát. Aldon hátrahőkölt, az arcán látszott, hogy teljesen meg van rökönyödve.

– Elnézést, Ellis néni, csak nem számít...

– Ugyan, semmi baj – vágott közbe a néni kedvesen. – Pontosan már nem is emlékszem, hogy mikor nyitottam ki utoljára. Biztosan befészkeltek magukat a patkányok a verembe. Csúnya, gusztustalan teremtmények, nem bírom elviselni őket. Hagyjuk így pár napig, hadd szellőzzön és utána lemegyünk. Van ott lent valami, amit majd szeretném, ha felhoznál.

Aldon izgatott volt, szeretne volna megkérdezni, hogy mi az a valami, de nem akart illetlen lenni, ezért várt, hátha a néni elmondja. Ellis néni észrevette a fiún a kíváncsiságot, ezért elmosolyodott.

– Még mindig ott vannak azok a kincsek, amit a háború alatt vittünk le Charlesszal. Van ott egy régi ezüst szelence, gyönyörű, finoman megmunkált, míves darab. Szeretném neked adni ajándékba.

– Ellis néni... Ellis néni, én igazán nem fogadhatom el. Így is nagylelkű tetszik lenni, hogy ilyen tisztességes fizetést ad.

– Ó, dehogynem. Ragaszkodom hozzá, hogy elfogadd. Egyszer talán, amikor nagy szükséged lesz pénzre, nagyon is jól fog jönni. Ha pedig nem lesz, akkor megteszi dísznek.

Aldon megpróbált még egyszer szabadkozni, de Ellis néni biztosította róla, hogy márpedig ő nem tágít az elképzelésétől, a szelence az övé lesz és pontum.

– Most menj, igyál egy kis teát a házban – mondta a néni.

Amikor Aldon visszaért, a néni a kezében fogta az ezüst szelencét. Aldon először meglepődött, mert az aknába csak egy igazán rozoga falétrán lehetett lejutni. Úgy tűnt, hogy Ellis Payne-nek még a korát meghazudtoló ereje van.

– Tessék, ragaszkodom hozzá, hogy elfogadd – mondta a néni.

– Köszönöm szépen Ellis néni. Ígérem, hogy vigyázni fogok rá.

Ellis néni rövid szünetet tartott, majd jelentőségteljesen Aldon szemébe nézett.

– Szeretném, ha a szelencét nem mutatnád meg senkinek. Tudod, sokan vannak a faluban, de még két faluval arrébb is, akik abban reménykednek, hogy hamar elpatkolok, utána pedig szépen kifoszthatják a birtokomat. Minden értékem idelent van, ha Isten is úgy akarja, akkor itt is marad minden.

Ellis néni nagyon szerette Aldont. Sosem volt saját gyermeke, ezért úgy tekintett a fiúra, mintha a saját unokája lenne. Annak ellenére, hogy az elméje már nem volt ép, az érzékei még jól működtek. Pontosan tudta, hogy Aldon egy becsületes és jóra való fiú.

– Ha elfogadsz tőlem egy tanácsot, apádnak se mutasd meg ezt az ereklyét.

Aldon nem ütközött meg a kijelentésen. A faluban mindenki tudta az idősebb Greenwoodról, hogy a whiskeyt mindennél jobban szereti. Az öreg legjobb nevelési eszköze az volt, hogy alkoholgőzös mámorában időnként, de szigorúan csak úgy megszokásból jól elverte egyetlen fiát.

Aldon ezért is szerette legalább a délelőtti órákat a néninél tölteni. Alig várta, hogy minél távolabb kerüljön a lepusztult szülői háztól.

– Csak otthon nyisd ki, amikor már biztos vagy benne, hogy apád alszik.

Délután grafitszürke felhők gyülekeztek az égen, ezért Ellis néni javasolta, hogy fejezzék be a munkát. Ragaszkodott hozzá, hogy Aldon indulás előtt egyen még pár falatot és igyon egy finom limonádét.

– Gyere, menjünk be a házba, készíték egy kis frissítőt – mondta a néni.

Ellis néni elindult a konyha felé, majd hirtelen megtorpant. A szeme üveges volt. Zavartan Aldonra nézett. Látszott rajta, hogy hirtelen nem tudja, hogy hol van. Általában az esti órákban, de időnként, amikor kint borús, szürke idő volt, a kór kíméletlenül elragadta Ellis néni elméjét. Aldon már többször megtapasztalta ezt az állapotot, nagyon szomorú volt ilyenkor.

– Már végeztél is, A... Ald...

– Aldon – segítette ki a fiú. – Igen, épp indulni készültem.

– Jól van, aranyom. Szervusz.

Négy óra volt már, amikor a fiú kilépett a Payne házból. A néni a ház egyik felső emeleti ablakából nézte a fiút. Mindig így tett, addig ácsorgott ott bémézkodva, amíg Aldon apró ponttá nem zsugorodott. Látta, ahogy a fiú elhagyja a birtok határát jelző táblát, ahogy átteker egy rekettyésen és azt is, amikor Bobby Pitt hirtelen kiugrik az egyik bokorból.

– Megállj! – kiáltotta Bobby.

A fiú két évvel volt idősebb Aldonnál, de a testméretét illetően úgy tűnt, hogy a korkülönbség lehetne akár hat év is. Korábban kövérkés volt, de ahogy az évek alatt megnyúlt, inkább egy vaskos testalkatú pitbullra hasonlított.

– Hova-hova olyan sietősen? – kérdezte Bobby és ökölbe szorított kezét kimérten a tenyeréhez csapkodta. Megragadta Aldont és a biciklijével együtt a bokrok közé lökte.

Bobby eredendően vásott volt, sunyi, sárga szeme miatt úgy nézett ki, mint egy elvetemült gonosz kobold. Jól ismerte Aldont, tudta, hogy a bolond vénasszonynál dolgozik. Pár évvel korábban Bobby is jelentkezett a meghirdetett munkára, de Ellis néni inkább Aldont alkalmazta. A néni hírből ismerte a Pitt családot, és pontosan tudta, hogy megátalkodott, nyereszkedő vér csörgedezik az ereikben. Bobby sosem akart igazán dolgozni, de pontosan tudta, hogy a hibbant öregasszony elég jómódú, ráadásul az elméje sem ép. Arra számított, ha bejárása lesz a házba, akkor majd ellopja az ékszereit és a hasonlóan értékes dolgokat, hiszen a néni úgysem fog emlékezni rá. Arról persze fogalma sem volt, hogy a néni mindent gondosan elrejtett. Ezt egyedül Ellis néni és Aldon tudta.

– Mi az, Aldon. Csak nem fáj? Rohansz anyucihoz, hogy megvédjen? – kérdezte Bobby, amikor látta, hogy a fiú szája sírásra görbül. – Miket beszélek, nincs is anyád. – A Pitt kölyök elégedetten mosolygott, amikor látta, hogy a sértés Aldon lelkébe talált. – Add csak szépen ide a pénzed, jobb helyen lesz az nálam, apád úgyis csak elinná. – Bobby rátérdelt Aldonra és anélkül, hogy a szeme megrebbent volna, kivette a fiú zsebéből a keresetét. Észrevette az ezüstszelencét, ami az esést követően kiesett a fiú zsebéből. Most ott hevert Aldon mellett és megcsillant a fűben. – Mi ez, kisöreg? Lopkodsz a banyától? Vagy annyira fogyatékos az a hibbant nyanya, hogy azt hitte, te vagy Charles bácsi? – Bobby elégedetten felvihogott.

Add vissza! – erősködött Aldon. Megpróbálta visszavenni a nénitől kapott ajándékát, de nem járt sikerrel.

– Hú, de harcias valaki – mondta Bobby. – Gyere, vedd el! – Bobby felállt és Aldon arca elé tartotta a szelencét. – Tessék, itt van.

Aldon odakapott, Bobby pedig egy jól irányzott jobbkegyenessel képen vágta a fiút. Aldon egy pillanatra talán el is ájult, mert amikor kitisztult a feje, Bobby már nem volt ott. Aldon szomorúan tolta hazafelé a kerékpárját, amit a Pitt kölyök ráadásként még ki is lyukasztott. Aldonnak büntudata volt, úgy érezte, hogy cserben hagyta Ellis nénit, amiért elvesztette a kincset, amit kapott. Amikor hazaért, az apja részegen kitámolygott a szobából és beállt az előszoba közepére.

– Adj pénzt! – mondta az idősebb Greenwood köszönésképpen. Áradt belőle az alkohol orrfacsaró büze. Kinyúlt, szürke trikójára dekoltázst rajzolt a sárga izzadság. – Amíg itt laksz, fizeted a lakbért, megértetted?

– Nincs pénzem – válaszolta a fiú, mire az apja kérdés nélkül lekevert neki egy pofont.

– Azt mondtam, hogy fizesd ki a lakbért! – ismételte meg az apja és közben fenyegetően hadonászott a mutatóujjával Aldon arca előtt. A mozgásán jól látszott, hogy az ital megtette a hatását.

– Bobby elvette, nincs pénzem – válaszolta Aldon és védekezően maga elé tartotta a kezeit.

– Te nyámnyila. Mikor lesz belőled végre férfi? – kérdezte az apja és újra ütött. Aldon elhúzta a fejét, az apja a levegőbe markolt, ami kizökkentette az egyensúlyából. Az idősebb Greenwood megtántorodott és – mint egy spiccen forgó balerina, aki elvétette a mozdulatot – összecsuklott, majd hangos puffanással elterült a padlón. Meg sem moccant utána. Mint, aki jól végezte dolgát, békésen szunyókált abban a kicsavarodott pózban, a nyaka alá szorult csizmán.

Aldon meg sem próbálta felébreszteni, örült neki, hogy az apja egy időre kiütötte magát. Abban reménykedett, hogy reggelig fel sem ébred. Még az is átvillant az agyán, hogy belerúg, de végül türtőztette magát.

Talán az lenne a legjobb, ha soha többé nem ébrednél fel.

Bobby eközben a szobájában volt már. Felnyitotta a szelencét és még a lélegzete is elakadt. Egy szilva méretű gyémánt volt benne, a Payne család legbecsesebb öröksége. Bobby álmélkodása hamar elmúlt, a sóvárgás átvette az öröm helyét. Sárga szemei megvillantak, nézte a ragyogó követ és szinte hipnotikus állapotba került tőle. Tudta, ahol ilyen adnak a munkáért fizetségbe, ott sokkal értékesebb dolgok is lehetnek. Zsebre vágta a szelencét, magára kapott egy hátizsákot és elindult, hogy kifossa a beteg idős nénit. A szüleinek azt mondta, hogy átugrik pár órára Billyhez, a legjobb barátjához. Bobby szülei nem foglalkoztak túl sokat azzal, hogy fiúk mit csinál. Sosem kérték számon, mert ő volt a Pitt család kedvence.

Húvös eső szitált, nyolc óra volt, amikor Bobby odaért Ellis Payne-hez.

A zsebében ott lapult az első zsákmánya. A birtokot oldalról közelítette meg, átmászott a kerítésen és meglapult az egyik diófa mögött. Úgy tervezte, hogy a ház hátsó bejáratán keresztül fog beosonni. Két órát várakozott a rejtkehelyén, mielőtt elindult. Mindent alaposan megfigyelt, látta, hogy Ellis Payne hálóingben ácsorog és egy teáscsészét szorongat a kezében. Úgy tűnt, mintha beszélne valakihez, de Bobby sejtette, hogy nincs ott senki. Ahogy nézte a jelenetet, alig hallhatóan vihogott egyet a fa tövében.

Teljesen hibbant ez a banya – gondolta.

Ellis Payne pár perccel később lekapcsolta a konyhában lévő villanyt, majd nem sokkal később felgyújtott egy másikat az emeleten lévő hálószobában, behúzta a függönyöket és vélhetően lefeküdt aludni, mert a szoba sötétségbe borult.

Itt az idő – gondolta Bobby. A vén szipirtó lefeküdt aludni, így nem lesz nehéz dolgom.

A háztól nem messze villámlott, a kékes fény megvilágította az épületet. Bobby ösztönösen becsukta a szemét, a ház sziluettje fényes, fehér lenyomatot hagyott maga után. Alig egy másodperccel később a mennydörgés is megérkezett. Olyan hangos volt, hogy Bobby összerezzent. Esőtől nyirkos ruhája rátapadt a testére, de nem fázott, a rablással kapcsolatos izgalom elterelte a figyelmét. Lopakodva haladt a bejárat felé. Lenyomta a kilincset és meglepődve tapasztalta, hogy a vénasszony olyan felelőtlen, hogy még csak be sem zárta az ajtót. A házban halkán somfordált, de az ódon falécek minden egyes lépésénél megreccsentek. Kimért volt, nem sietett. Egy reccsenés, rövid hallgatóság, majd újabb reccsenés. Szinte araszolva tette meg azt a pár métert, ami a konyhához vezetett. Ott már könnyebb dolga volt, mert a padlót kőből készült járólappal borította. Az asztalon egy csésze állt, Bobby beleszagolt, majd fintorogva elhúzta az orrát. Nem tea volt, hanem valamilyen gyógyszer. Bobby nem vette észre, hogy amíg a csészével babrált, valaki a háta mögé lépett. A következő pillanatban összerezzent, mert az a valaki megszólította. Éppen akkor villámlott, amikor megfordult, a fényár megvilágította Ellis Payne sápadt arcát. Ősz haja, úgy izzott, mint a Hold egy felhőtlen éjszakán, napbarnított bőre nem látszott a sötétben, csak a hálóing elmosódó kontúrja. Bobby merész gyerek volt, de ettől a látványtól még a hideg is kirázta.

– A... Ald... – kezdte Ellis néni, de a tekintete zavart volt, a szeme fehérje nem látszott, úgy nézett ki a félhomályban, mintha két fekete gyémánt lenne a szemgödrében. – Aldon, te vagy az?

Bobby annyira megijedt, hogy alig bírt megmukkanni, de amikor rájött, hogy a vénasszony annyira bolond, hogy nem tudja megkülönböztetni az almát a dinnyétől, gyorsan rávágta, hogy ő Aldon.